

HÁROM ÓFRANCIA ÉNEK

I.

Zengek néked, ime halld,
 egy kedves szerelmi dalt
 rózsza-kertnek árnyán.
 Szerzé régen egy lovag,
 elmerengve lomb alatt,
 szőke jegyese álmán.

Kebeln árnyék-csipke volt,
 aikán álom bujdokolt,
 így feküdt a lányka.
 Anyja volt egy szép szirén,
 apja bércek rejtékén
 viola-völgy királya.

II.

Mindig ébren ér a hajnal,
 nem tudom, mi van velem,
 jó a reggel fecske-dallal,
 könnyel telt az én szemem.
 Hozzád bújok, mint a kisdéd,
 kebled rejti arcomat,
 és ha lopva föltekintek,
 szívem majdnem megszakad.

III.

Jaj, de sanyarú türni nekem,
 hogy uram csúful bánik velem,
 gonosz a szive, nincs kegyelem,
 hegyes a nyelve, jaj Istenem!
 Volna valaki pártfogóm,
 lovagi tisztos hódolóm,
 ifjú gyóntató-papom,
 akinek elpanaszodom,
 hogy én mennyit bosszankodom!

WEÖRES SÁNDOR

A KONOK SZERENÁD

*A fordított fasorban suhanok,
hol elvesztett csönded száll, kicsi lányom —*

*Ismerem e fák világos árnyát
és elhagyott békéd magányát,
ahogy a halált gyakorolja —
és ismerem a levegőt,
mely testedre simulna,
ha itt volnál, kicsi lányom —*

*Futkoznivaló szoknyád hova tetted, mindenem?
És melledről láncos keresztet, mindenem?*

*A fordított fasorban suhanok,
hol elvesztett csönded leng az árnyba
és nincsen tótükör,
mely visszavetítse a világra,
kicsi lányom!*

WEÖRES SÁNDOR

AZ UTOLSÓ CSILLAG

*Amikor a reggel
sápadtsága serken,
az utolsó csillag
nagy magánya int —*

*Tűnik a világló
felleg-övezetben
és ha rátekintek,
vissza nem tekint.*

WEÖRES SÁNDOR